

(המשך מעמוד 71)

הכוריאוגרפיה, הרקדנית וכוכבן הלהקה דבי אלן, המגלמת בסידור את המורה לידה. דבי לבשה סוודר אדום וגרביים ארוכים אדומים וניירתה צעירה הרבה יותר מכפי שהיא נראית בטלוויזיה.

באמצע התיישב קרלו אימפרטור המגלם את הכדור דני. קשה היה לזהות אותו כובע הקסוק שחבש ושהסתיר את פניו, ומישק פיהשמש. קיצוני מדין ישוב אריקה גימפל, המשחקת את קוקו היא לבשה סוודר וחולצות לרגליה הרכיבה מישקפים וניירתה ממשי כמו תלמידת בית-ספר. היא חשפה שני טורי שיניים לבנות מבהיקות היא הפתיעה את המארגנים כאשר הגיעה במקומה של הצלילנית לורי סינגר (ג'ול). השיניים נהגות להתחלק. כל השישה הודו בפניו כולם שהם רעבים מאוד. וביקשו "תעבירו לנו בבקשה את האגרולס שראינו על השולחן בכניסה". ה"מלצרים מיהרו להביא מגש לגיבורים העייפים והרעבים.

כוכבת

ומנהיגה

האגרום האלה לא היו בדיוק אגרום, אלא סיגרים מארוקאים, והכוכבים זללו אותם בתיאבון, תוך שהם משיבים על שאלות העיתונאים. כשישאלו "השאלות והכוכבים ניסו לענות, נשק מע קולם בקושי, מכיוון שקשה היה לשישה אנשים לענות במיקרופון אחד, שהיה ממוקם על השולחן הקטן באמצע הבימה.

השחקנים סיפרו שהם עייפים והשושים לאחרים מסע הופעות מפרך, שהם יודעים מהו משמעות של "יום-העצמאות עבור הישראלים, ושהם פופולריים יותר באנגליה מאשר בארצות-הברית. דבי אלן נישלה כמה שעות היא מתאמנת ביום והשיבה כי לוקח לה שעה וחצי רק להתחמם מדייטיו ביום. אמנם השחקנים הודו כי אין להם כוכב מיוחד בלהקה, וכי כולם הם כוכבים במידה שווה אבל אי אפשר היה שלא להבחין כי דבי אלן היא הכוכבת האמיתית ומנהיגת הלהקה.

דבי היא היום אחת הכוכבות הנערצות בארצות-הברית ומאחורי ריה תפקידים ראשיים רבים. היא גילמה בין היתר את האשה הראשונה בסידרה שווייט, והופיעה גם בסרט רגטיים.

נרות

ופרחים

מחרת ציפתה להם העבריה המפרכת שבאה בעקבותיה. במשך שלוש שעות הם התאמנו לקראת שתי ההצגות שציפו להם בערב. ההיסטוריה הגדולה התחוללה בהיכל הספורט, כאשר שר הכוכבים עלו על הבימה כש-7000 איש מריעים להם בהתלהבות. בשיר האחרון הם ירדו אל הקהל ואז החלו המהומות — כולם רצו לגעת בהם. אלפי נרות דלוקים הובאו באולם, והקהל זרק פרחים על השחקנים. הכוכבים, ובפרט לירוי, התרגשו מאוד מקבלתיהם פנים החמה שנערכה להם. ולירוי אמר שהתרגש במיוחד מהנרות. באנגליה השמרנית הקהל אמנם משתלה, אבל לא מדליק נרות כמו כאן. אמר.

מאחרי הקלעים, אחרי סיום ההצגה הראשונה, עמדו 100 איש שדפקו על דלתות הברזל וציפו כי הם רוצים לראות את לירוי וברונו. הרעש דמה לרעש תותחניקה להקל לא יותר.

שיניים מהכוכבים, קוקו ודני הצעירים טננו והתקשו לשיר. אבל עוד בי אותו ערב ציפתה להם ההצגה שנייה. מה אפשר לעשות — והיה מחירה של התהילה.

נירה גל

מול המירפסת הפונה לעבר מישרדס של השוטרים, ולעשן סיגריות בשרשרת.

יום אחד, אחרי מריבה שבמהלכה דחף אותה קלות, פרצה אשתו מהבית, כשחצאיתה פרומה, ורצה לבין המיטרה שממול, להתלונן על שבעלה היכה אותה באכזריות. שלושה שוטרים, ביניהם פקד ברקוביץ, עלו אליו הביתה ופקדו: "אתה בא איתנו לתחנה ביום, למחלקת התלונות. כששאל מדוע נעצר השיבו השוטרים: יש לנו הוראות."

כנפו ישב 48 שעות, מבוהל וכי עס על העול שנגרם לו, ואילו אשתו מיהרה לבית-החולים כדי להמציא תעודה רפואית. בתעודה שנמצאה בתיק-הגירושין של בני הזוג כהן, לא נרשמה כל חבלה או נזק אחר בגופה.

יהושע כנפו ניגש למפקדו של חיים כהן, סגן-ניצב שלמה צוצ'קוביץ, סיפר לו על הרומן שמנהל קצין-המיטרה עם אשתו, וטען שמעצרו היה מעצור-שווא. שנעשה במזיד. לטענתו, השיב לו סגן ניצב צוצקוביץ שהוא מוכן לברר אם אכן התבצע מעצר בלתי-חוקי או היה ניצול סמכויות לרעה. כי עבור זמן-מה קיבל כנפו תשובה מהמיטרה, שלפי הקאסטות ה"מקלטות קיימת אכן הוכחה שקיים קשר רומנטי בין חיים כהן ובין רוזה כנפו, אך שאין שום ראיה שכהן ניצל את סמכויותיו לרעה.

שותפה

לכפר-שלם

היום כהן כעס כשפנתה כרמית לעורר-דין, וכשהבינה כרמית שתחביבו המסוכן של בעלה עלול להתגלות, היא פנתה למפקד מחוז תל-אביב, אברהם תורגמן.

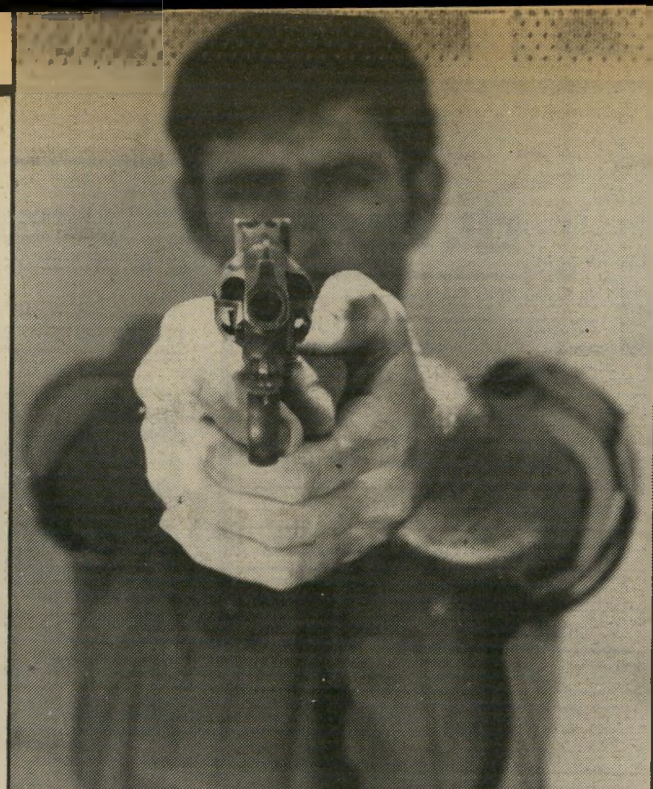
כהן נחשב לגבר נאה ושובה לב, בלוריותו הבלונדית, עיניו התכולות וקיסמו האישי כבשו בהרהר את ליבותיהן של ישיס. כרמית, אשתו השלישית שהגישא את תביעת-הגירושין נגדה, העידה עליו בכתב התביעה: "בעלי בעל הופעה מעודנת אולם מאחורי הקנים החסודות מסתתרת נפש אכזרית וקשה שרק אני ונשותיו הקודמות ידענו אותה."

מספרת כרמית: "תיארת לי ש-אם אתלונן בנקודת-המיטרה הי שייכת למקום מגוריי על איומי הי רצח שבעלי משמע נגדי, יספרו לו חברי השוטרים על התלונה. פחדתי ממנו. לכן ניגשתי למפקד הבכיר ביותר במיטרה, כדי לספר לו על הסכנה שבה אני חיה."

תורגמן היה נחמד מאוד אלי. ישב איתו גם מפקד המרחב. הבני תי, לפי החיזוקים שהם החליפו, שהם ידעו על הסיפור עם הקאסטת וגם המאהבת שהיתה לבעלי. תורגמן הישרה עלי ביטחון, ואיכנע אותי שאני יכולה לחזור הביתה, ושלא יאונה לי כל רע.

הייתי אצל תורגמן זמן קצר אחרי הסיפור בכפר-שלם. ואמרתי לו שבאיושהו מקום אני מרגישה שאני שותפה למיקרה הזה. אמרתי שאם יבקשו ממני להעיד על אופיו של בעלי, אוכל להעיד שאני מכירה את הצד השני שלו, שאינו מהסס לירות, כי הוא אוהב לירות. זה התחבב הכי אוהב עליי."

דינה נקן

חיים כהן, פקד במיטרת יפו, הוא האיש שירה בראשו של שימון יהושע מכפר-שלם. כהן היה מדרין ירי ותחזיק בתואר אלוף הירי של מיטרת מחוז תל-אביב.

כמה פעמים כי אם לא אכנע לדרישותיו ירצח אותי נפש, יכנס לבית-סוהר ואת הילד ישלח לי מוסר."

כרמית טוענת, שבהסכם הגירושין שעליו נאלצה לחתום קיפח בעלה אותה ואת בנה, "משום שאין הוא מבטיח לנו קורת-גג חליפית. את הדירה שברחוב אריאל 1 בנווה-צה"ל שליד תל-אביב, שנרכשה על-ידי שני בני הזוג, רשם הבעל על שמו בלבד, בטענה כי רישומה

בבית-המישטס הרבני נישא לו בנייה-זוג כהן על-ידי אב-בית-הדין מדוע הם מתגרשים, וה"בעל: לא מסתדרים. או התחילה פרשת קריאת הסעיפים. באחד מי הם צויין שאם האשה תמיר את דתה יעבור הילד מייד לרשות אביו כאפוטרופוס יחיד. על כך השיבה כרמית: "אני בת אולפנא, בוגרת פנימיה דתית של בני-עקיבא, עוסקת בהוראה דתית, וגם שמרתי על כשרות והתנגדתי לכל אי-ריתוח פעולה מצדו של הבעל לחוסר כשרות." אב בית-הדין גוף בבעל על שהוא מכפיש את שמה של אשתו, מחק בכעס את הסעיף ובקש מהבעל לצאת התור-צה. היו שני סעיפים נוספים שאב-בית-הדין החליט למחותם, ולבעל הוא אמר בסוף הדין: "אותך אני לא רוצה לשמוע יותר."

כרמית, "חששתי לחזור הביתה. כי שביקשתי ממנו שיגדיל לי את המונוט, שאותם קבע על דעת עצמו בגובה של 35 אלף לירות, הוא איים עלי שאם אמשך כך, הוא לא ישלם לי גם את מה שהוסכם."

בכתב התביעה שהגישא כרמית כהן נגד בעלה היא הוסיפה לפרט:

הסכם הגירושין הוצא ממני בלחץ "בכפיה. 18 באוקטובר 1982 היסמך בעלי מהמיטרה ובין מיסמך מודפס. הוא דרש ממני בתוקף לחתום על ההסכם ואיים כי אם לא אחתום הוא יכה אותי. בעלי היכה אותי בעבר עשרות פעמים מכות קשות. בעלי משרת כמפקד במיטרה ואני חששתי להגיש נגדו תלונות למיטרה, שבה הוא בעל עמדה בכירה. רק פעם אחת ניגשתי למפקד, רבי-פקד כדורי (כיום סגן-ניצב) וסיפרתי לו כי בעלי מכה אותי. בעלי איים עליי

כשחזרה לביתם המשותף, לא נירגע לדבריה הבעל, אלא להיטף. הוא התחיל לשבור רהיטים ושאר "כלי-בית". כרמית טוענת שהיא לא ידעה "איך מתגרשים", ולא עשתה שום צעד כדי לזרז את הגירושין. תחת זאת היא ניסתה לקרב אליה את בעלה, שהפסיק לקיים איתה יחסי מין. יום אחד היא הציעה לו שיעשו ילד נוסף, ותשובתו, כפי שהיא מצוטטת מפיו ומופיעה בכתב התביעה, היתה: "אני לא פר הרבעה שלך."

ירות על

חתולים

גמות-רוחו של הבעל הפכה לאיומים. יותר מכל שנאה כרמית את תחביבו: ירי. כרמית ירעה שבעלה השוטר, שהפך בינתיים לקצין-מיטרה בדרגת פקד, היה מדרין ירי וצולף מעולה. מי הגו לירות בחתולים שייללו בלי לות ובכלבים פצועים בחצר ביתם קוממו אותה.

סיפרה כרמית:

הוא היה מדרין ירי במיטרה וזה היה יותר מסתם תחביב. היה לו רובה-צייד ורובה יותרי, שתי ברטות וקאראבין. כולם היו מוגררים בפניה בחדר. הוא גם החזיק בבית הרבה כדורים, מכל הסוגים. כשישב מלי בסלון היה מכוון את האקדח ואומר לי: "תסתכלי באיון מחירת אני שולף ובאיון תנועה אני עושה את זה. תסתכלי על היד שעל האקדח." והיה מדגים לי זנועה מסוייבת. הייתי אומרת לו שהוא עלול לפלוט איוזה כדור. אבל הוא היה עונה: את צריכה לי סמור.

יום אחד הביא איושהו מכשיר, שמשמש בו לסוג של לחימת קונגפו. איו שיה פאגית. הוא היה מדגים לי בתוך הבית איך הוא מסוגל להעיף סכיני-גילוח ובאיון קלילות הם נתקעים במטרה שלו. ידעתי שהוא לא יחבל בשום דבר כדי לקלוע במטרה שהוא רצה. הוא נחשב לצולף מעולה, שברך כלל אינו מחשיא. הוא גם אלוף היירי של מיטרת מחוז תל-אביב. כשהיתה באה אלי שכנה ושואלת מי זה יורה כאן בבניין, הייתי אומרת לה שאני לא יודעת. מה אני אספר לה, שבעלי משחק עם אקדחים ורובים?

חברה

מהצד

כעבור כמה חודשים הוא הרדיע לי שהוא יוצא לנח כמה ימים בים המלח, בגלל כאבי גב שחטף, כשחזר כעבור כמה ימים מהנפוש, התפרץ עליי באלימות, זרק לעברי פחית-בירה שהייתה בידי ובקש להתגרש. הוא התביטא באכזריות והודיע לי: "אני חותך בבשר החי ולא איכפת לי מאף אחד. העיתוי שלי הגיע עכשיו ומחר אני הולך לרבות."

עניתי לו שהגיע הזמן שיעשה זאת.

בתמימותי נתתי לו להסדיר את כל ענייני הגירושין. לא ידעתי שמאחרי הבקשה הזריזה לגירושין מסתתרת אהובה חדשה. לא ידעתי מה מתרחש. אבל בי זכות יחסי הטובים עם כמה שוירים, שאותם הכרתי עוד מתקופתה שעבדתי בחינוך עבריים, שמעתי הרבה מהמיטרה שגפתי נגד בעלי חיק-חקירה בעניין של ניצול סמכויות. הודיעו לי גם שיש לו מאהבת ושהיא גרה בסמוך למקום עבודתו. חבריו לעבודה ידעו על כך. היתה זו שמועה בלי בד, והחלטתי לצאת ולבדוק בשטח. בעלי חזר כעבור כמה ימים עם הסכם גירושין כתוב ומוכן, ור הוציא ממני הסכמה לכל הכתוב בו. חששתי לקרוא את ההסכם בבית, שמא משוה לא ימצא חן בעיני ואומר זאת, ואז הוא יתחיל להשתולל כדרכו ולהרביץ.

עד כאן סיפוריה של כרמית כהן.